31/10-16

"From Conflict to Communion – Together in Hope"

Pave Frans's prædiken ifm den fælles økumenisk gudstjeneste i Lunds Domkirke, "fra konflikt til fællesskab", med deltagelse af biskop Munib Younan og generalsekretær Martin Junge m.fl.

"*Bliv i mig, så bliver jeg i Jer*" (Joh 15,25).

Disse ord, som Jesus taler i sammenhæng med den sidste nadver, lader os se ind i Jesu hjerte lige før hans definitive offer på korset. Vi kan mærke, hvordan hans hjerte banker med kærlighed til os - vi mærker hans inderlige ønske om enhed mellem alle dem, der tror på ham. Han siger til os, at han er det sande vintræ, og at vi er grenene, og at ligesom han er ét med Faderen, sådan må vi også nødvendigvist være ét i og med ham, hvis vi skal bære frugt.

Her i Lund ved denne fælles bøn ønsker vi at tilkendegive vores fælles ønske om at forblive ét i og med Kristus, så at vi må have livet. Vi beder ham -"Herre, hjælp os med din nåde, at vi må være tættere forbundet med dig, så at vi sammen kan bære et mere effektivt vidnesbyrd om tro, håb og kærlighed. " Dette er også en anledning til at takke Gud for så mange søstre og brødres indsats fra så mange kirkesamfund som nægtede at affinde sig med splittelsen, men i stedet for holdt håbet i live om forsoning mellem alle, der tror på den ene Herre.

Som katolikker og lutheranere har vi begivet os ud på den fælles forsoningens vej. Nu har vi - i sammenhængen med mindehøjtideligheden for Reformationen i 1517- en ny chance for at acceptere en fælles vej, en vej der har taget form gennem de sidste 50 år i den økumeniske dialog mellem Det lutherske Verdensforbund og Den katolske Kirke. Heller ikke vi kan affinde os med splittelsen og den afstand, som vores adskillelse har skabt mellem os. Vi har chancen for at hele et kritisk øjeblik i vores historie ved at overvinde kontroverserne og uenighederne som ofte har hindret os i at forstå hinanden.

Jesus siger til os, at Faderen er '*vingårdsmanden*' ,(jf. 15.1), som passer og renser vinstokken, så at den kan bære mere frugt (jf. v. 2). Faderen tager hele tiden vare på vort forhold til Jesus, for at se om vi i sandhed er ét med ham (jf. v.4). Han våger over os, og blikket fra hans kærlighed inspirerer os til at rense ud i vores fortid og arbejde her i nutiden for at virke en fremtid med den enhed, som han ønsker så inderligt.

Også vi må se med kærlighed og ærlighed på vores fortid, idet vi erkender fejl og søger tilgivelse, for Gud alene er den, der dømmer. Vi bør erkende med den samme ærlighed og

kærlighed, at vores splittelse fjernede os fra Guds folks oprindelige intuition som af natur længes efter at være ét -og at splittelsen snarere blev historisk vedligeholdt af denne verdens mægtige end af det troende folk, so m altid og overalt har brug for at blive ledet med kærlighed og sikkerhed af Den gode Hyrde. Det er rigtigt, at der var en oprigtig vilje på begge sider til at bekende og holde fast ved den sande tro, men på samme tid gør vi os klart, at vi lukkede os om os selv af frygt eller fordomme, overfor den tro som andre bekender med et andet fokus og i et andet sprog. Som pave Johannes Paul 2 sagde : "Vi må ikke give os selv lov til at blive styret af at ville opkaste os selv som dommere over historien, men vi skal styres alene af motivet: bedre at kunne forstå hvad der skete og af at blive sandhedens budbringere" (brev til kardinal Johannes Willebrand, præsidenten for enhedssekretariatet , 31 oktober 1983). Gud er vingårdsmanden, som med uendelig kærlighed passer og beskytter vinen; lad os blive sat i bevægelse af hans vågne blik. Den eneste ting han ønsker for os er at vi skal blive i hans Søn Jesus som levende grene. Med dette nye syn på fortiden, forestiller vi os ikke at vi kan realisere en urealistisk (*inviable)* korrektion af hvad der fandt sted, man "at fortælle denne historie på en anden måde" (*Fra konflikt til fællesskab, 17 juni 2013, 16)*.

Jesus minder os om, at "*skilt fra mig kan I slet intet gøre*" (v.5). Han er den, der holder os oppe og ansporer os til at finde veje, der lader enheden blive en realitet, der er mere og mere synlig. Det er sandt, at vores adskillelse har været en umådelig kilde til lidelse og misforståelse, men den har også ført os til oprigtigt at se i øjnene at uden ham kan vi intet gøre. På denne måde har dem sat os i stand tik bedre at forstå nogle aspekter af vores tro. Med taknemlighed erkender vi, at Reformationen bidrog til at give den hellige Skrift en større central plads i Kirkens liv. Ved sammen at høre Guds ord i skrifterne, er der blevet taget vigtige skridt fremad i dialogen mellem Den katolske Kirke og Det lutherske Verdensforbund, der her fejrer 50 års jubilæum. Lad os bede Herren om, at hans Ord må opryholde os i enhedenn, tho detr er næring og liv, uden dets inspiration kan viu intet.

Martin Luthers åndelige erfaring udfordrer os til at huske på, at uden Gud kan vi intet gøre. "Hvordan kan jeg få en nådig Gud" Dette var spørgsmålet som ikke lod Luther i fred. Spørgsmålet om det rigtige forhold til Gud er det afgørende spørgsmål i vores liv . Som vi ved, mødte Luther den barmhjertige Gud i det Gode Budskab fra Jesus, menneskevorden, død og opstanden. Med begrebet " *alene af nåde*" minder han os om. at Gud altid tager initiativet, og at han foregriber ethvert svar fra menneskets side, på samme tid som han søger at vække dette svar. Læren om retfærdiggørelsen udtrykker således det væsentlige i menneskets eksistens foran Gud.

Jesus går i forbøn for os som vor formidler hos Faderen; han beder ham at hans disciple må være ét, 'at verden må tro' (*joh 17,21).* Det er det, der trøster og bevæger os til at være ét med Jesus, for at kunne bede ham: "Skænk os enhedens gave, for at verden må tro på din

barmhjertigheds magt". Det er dette vidnesbyrd, som verden venter af os. Vi kristne vil være troværdige vidner om barmhjertighed i samme grad som tilgivelse, fornyelse og forsoning dagligt kan opleves mellem os. Når vi er forenede, kan vi forkynde og manifestere Guds barmhjertighed, konkret og med glæde, ved at opretholde og fremme hvert eneste menneskes vældighed. Uden denne tjeneste for verden og i verden, er den kristne tro ikke fuldgyldig.

Som lutheranere og kato9likker beder vi sammen i denne domkirke, bevidste om at uden Gud kan vi intet gøre. Vi beder om hans hjælp, at vi må være levende lemmer, der bliver i ham, altid som dem, der ved at hans nåde er nødvendig for dem, så at vi sammen kan bringe hans ord til den verden der i så høj grad har brug for hans inderlige kærlighed og barmhjertighed.

Oversættelse: Hanne Gregersen
www.katidialog.dk/tema/paven-besoeger-lund